

Sygnatura akt I C 1048/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Ostróda, dnia 21 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Ostródzie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca: SSR Justyna Smolińska

Protokolant: sekr. sąd. Anna Nalikowska

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2017 r. w Ostródzie

na rozprawie

sprawy z powództwa T. W. (PESEL (...))

przeciwko H. S. (PESEL (...))

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

I. pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy IX Wydział Gospodarczy w dniu 16 lipca 1999 roku pod sygn. IX Ng 1800/99, zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy XII Wydział Cywilny z dnia 30 sierpnia 2016 roku w sprawie XII Co 1626/16 w zakresie, w którym zasądzono od T. M. na rzecz (...)Spółka z o. o. z siedzibą w B. kwotę 2320,45 zł (dwa tysiące trzysta dwadzieścia złotych 45/100) z ustawowymi odsetkami liczoną od dnia 02 września 1998 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu w kwocie 549,50 zł (pięćset czterdzieści dziewięć złotych 50/100), częściowo, a mianowicie w zakresie kosztów procesu co do kwoty 549 zł 50 gr (pięćset czterdzieści dziewięć złotych 50/100) oraz w zakresie odsetek ustawowych za okres od dnia 17 lipca 1999 roku do dnia 05 lutego 2014 roku;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 127,82 zł (sto dwadzieścia siedem złotych 82/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1048/17

UZASADNIENIE

Powódka T. W. złożyła pozew o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w dniu 16 lipca 1999 r. w sprawie IX Ng 1800/99, opatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 31 sierpnia 2016 roku.

Uzasadniając swoje żądanie wskazała, iż pozwany H. S. uzyskał przeciwko niej tytuł wykonawczy, na podstawie którego pozwany wszczął egzekucję w marcu 2017 roku. W ocenie powódki nastąpiło przedawnienie roszczenia zgodnie z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.

Pozwany H. S. uznał powództwo w części co do pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w zakresie odsetek za okres od 17 lipca 1999 r. do 5 lutego 2014 r., tj. za okres nie objęty wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. W pozostałym zakresie wniósł o oddalenie powództwa wskazując, że w przedmiotowej sprawie bieg

terminu przedawnienia został przerwany dwukrotnie, najpierw przez złożenie do komornika sądowego Andrzeja Roguszki wniosku egzekucyjnego w sprawie KM 591/00, która postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2008 roku została umorzona wobec stwierdzenia jej bezskuteczności. Następnie, przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło poprzez wszczęcie w 2016 roku postępowania o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego oraz przez złożenie kolejnego wniosku egzekucyjnego do komornika sądowego Wojciecha Wawrzonkowskiego w dniu 6 lutego 2017 roku.

Obie strony wniosły również o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 16 lipca 1999 roku przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy T. M. została zobowiązana do zapłaty na rzecz (...)Sp. z o.o. z siedzibą w B. kwoty 2320,46 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 września 1998 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 549,50 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W dniu 26 maja 2000 roku nadano ww. nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności na rzecz (...)Sp. z o.o. z siedzibą w B..

W dniu 15 września 2005 roku następcą prawny (...)Sp. z o.o. z siedzibą w (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w W. zawarł z (...) H. S. umowę cesji wierzytelności wobec T. M. wynikającej z nakazu zapłaty z dnia 16 lipca 1999 roku.

W dniu 16 marca 2016 roku pozwany złożył do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy wniosek o nadanie na jego rzecz jako następcy prawnego wierzyciela klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu w postępowaniu nakazowym.

Postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2016 roku została nadana klauzula wykonalności na rzecz H. S., na którego przeszło uprawnienie wierzyciela (...)Sp. z o.o. z siedzibą w B..

(okoliczność bezsporna, dowód: nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym k. 5, umowa cesji załącznik do umowy cesji, postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności, wniosek o nadanie klauzuli +koperta k.2-2v, k.19, k. 4-6, k. 7, k. 38 - akt SR w Bydgoszczy I Co 1626/16)

W dniu 5 grudnia 2000 roku „(...)Sp. z o.o. z siedzibą w B. złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Iławie wniosek o wszczęcie egzekucji następujących kwot: 2320,46 zł tytułem należności głównej wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 2 września 1998 r. o dnia zapłaty, 549,50 zł tytułem kosztów procesu, 56 zł tytułem zwrotu kosztów uzyskania klauzuli wykonalności, 142,55 z tytułem kosztów umorzonej egzekucji prowadzonej przez komornika sądowego rewiru III przy Sądzie Rejonowym w Toruniu. Następnie w dniu 5 grudnia 2000 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Iławie przekazał wniosek egzekucyjny według właściwości terytorialnej Komornikowi Sądowemu Rewiru II przy Sądzie Rejonowym w Ostródzie. Postępowanie było prowadzone pod sygnaturą akt Km 591/2000. Komornik pismem z dnia 22 grudnia 2000 roku wezwał T. M. do zapłaty należności. Na kwotę żadaną składała się należność główna k kwocie 2320 zł 46 gr, odsetki obliczone za okres do 22 grudnia 2000 roku w kwocie 1.261 zł 06 gr, koszty procesu 549 zł 50 gr, koszty poprzedniej egzekucji 142,55 zł, opłata egzekucyjna 325 zł 89 gr, koszty klauzuli 56 zł. Następnie pismem z dnia 21 marca 2002 roku Komornik wezwał powódkę do zapłaty kwoty 2.320 zł 46 gr tytułem należności głównej, odsetek zaległych wynoszących do dnia 21 marca 2002 roku 2.095 zł 03 gr, kosztów procesu wynoszących 136 zł 45 gr, kosztów zastępstwa adwokackiego 500 zł, opłaty egzekucyjnej 831,85 z, wydatków gotówkowych 2 zł, kosztów klauzuli 56 zł. W dniu 6 marca 2003 roku Komornik dokonał zajęcia wierzytelności dłużniczki wobec Urzędu Skarbowego w Ostródzie, w treści którego wskazał, iż należność główna wynosi 2.320 zł 46 gr, odsetki zaległe wynosząc do dnia 6 marca 2003 roku 2.476 zł 35 gr, kosztów procesu wynoszących 136 zł 45 gr, kosztów zastępstwa adwokackiego 500 zł, opłaty egzekucyjnej 905,93 zł, wydatków gotówkowych 4 zł, kosztów klauzuli 56 zł. Ponownie w dniu 27 stycznia 2005 roku Komornik dokonał zajęcia wierzytelności dłużniczki w Urzędzie Skarbowym, w treści którego wskazał, iż należność główna wynosi 2.320 zł 46 gr, odsetki zaległe wynosząc do dnia 27 stycznia 2005 roku 1.583 zł 93 gr, opłaty egzekucyjnej 634,18 zł. W toku postępowania wyegzekwowano od dłużniczki kwotę łączną 4299,46 zł, z czego wierzycielowi przekazano 3212,90 zł. I tak w dniu 11 marca 2002 roku dłużnik dokonał wpłaty 1.000 zł, w dniu 30 września 2002 roku 2.500 zł, 4 lutego 2005

roku 51,30 zł oraz 573 zł. Postanowieniem z dnia 21 października 2008 roku komornik ustalił koszty postępowania egzekucyjnego i umorzył postępowanie wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

(okoliczność bezsporna, dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji, wezwanie do zapłaty należności, postanowienie o ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego, karta rozliczeniowa k. 1, k. 2-3, k. 9, k. 19, k.24, k48, k. 67 - akta KM 591/00 postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego + tytuł wykonawczy – koperta – akta KM 591/00 – bez oznaczenia numerowego)

W dniu 1 marca 2017 roku H. S. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ostródzie W. W. (2) wniosek o wszczęcie egzekucji następujących kwot: 2320,46 zł tytułem należności głównej wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 2 września 1998 r. do 16 lipca 1999 roku oraz od 6 lutego 2014 roku do dnia zapłaty, 549,50 zł tytułem kosztów procesu, 187 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania klauzulowego oraz kosztów postępowania egzekucyjnego. Postępowanie jest prowadzone pod sygnaturą akt Km 263/2017. Komornik pismem z dnia 8 marca 2017 roku zawiadomił T. W. o wszczęciu egzekucji, wezwał do zapłaty należności oraz złożenia wyjaśnień.

(okoliczność bezsporna, dowód: koperta k.2, wniosek o wszczęcie egzekucji k. 3-, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji k. 9, wezwanie do zapłaty należności k. 10, wezwanie dłużnika do złożenia wyjaśnień k. 11- akta Km 263/17)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach pozostawały bezsporne. Sąd ustalił je na podstawie dokumentów zebranych w aktach niniejszej sprawy, na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach egzekucyjnych - sygn. akt Km 591/2000, Km 263/17 oraz w aktach Sądu Rejonowego w Bydgoszczy sygn. akt I Co 1626/16. Strony w toku przeprowadzonego postępowania nie kwestionowały wiarygodności tych dokumentów, ani prawdziwości ich treści. Wobec tego Sąd nie znalazł podstaw, aby danym wynikającym z tych dokumentów odmówić mocy dowodowej.

Powództwo T. W. jest powództwem przeciwegzekucyjnym o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, opartym na art. 840 k.p.c. Roszczenie powyższe może być oparte jedynie na przesłankach wymienionych w tym przepisie, przy czym strona powodowa wskazuje przesłankę wynikającą z § 1 pkt 2 tegoż artykułu.

Zgodnie z jego treścią dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

W nauce prawa podkreśla się, że celem powództwa opozycyjnego z art. 840 k.p.c. jest pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo jego ograniczenie. Powództwo to, jako środek merytorycznej obrony dłużnika, pozwala na zakwestionowanie wykonalności tytułu wykonawczego w drodze badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tym tytułem.

Komentatorzy wskazują także, że powództwo z art. 840 k.p.c. może być realizowane tylko pod warunkiem, że istnieje potencjalna możliwość wykonania tytułu wykonawczego, zatem może być wytoczone dopiero po nadaniu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności, niezależnie natomiast od tego, czy postępowanie egzekucyjne została już wszczęte. Istotna jest jedynie wymagalność zobowiązania objętego tytułem wykonawczym. Od chwili powstania wymagalności dłużnik może żądać pozbawienia (bądź ograniczenia) wykonalności tytułu wykonawczego tak długo, jak długo zachodzi możliwość wykonania tego tytułu.

Przewidziane w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. zdarzenia obejmują swoim zakresem wszystkie te sytuacje, z którymi przepisy prawa materialnego łączą wygaśnięcie zobowiązania. W tym kontekście przyjmuje się, że powołany przepis stwarza podstawę do zwalczania tytułu wykonawczego w przypadku, gdy już po powstaniu tytułu egzekucyjnego zaszły zdarzenia prowadzące do wygaśnięcia zobowiązania lub zdarzenia, wskutek których zobowiązanie nie może być egzekwowane. Na podstawie regulacji materialnoprawnych w literaturze rozróżnia się zdarzenia zależne od woli stron (np. spełnienie świadczenia, potrącenie), jak też takie, w odniesieniu do których wola wierzyciela i dłużnika nie mają znaczenia (do tych należą, m.in., przedawnienie roszczenia, niemożność świadczenia wskutek okoliczności, za które dłużnik nie odpowiada).

Zgodnie z dalszymi poglądami doktryny jedyną sytuacją, w której dłużnik nie może uzasadniać powództwa opozycyjnego zarzutem przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem, jest ta, gdy w toku postępowania rozpoznawczego, jako strona pozwana w sprawie, zarzutu przedawnienia nie podniósł (o ile już w tamtym czasie do niego doszło). Dłużnik może natomiast podnosić zarzut przedawnienia, które nastąpiło po wydaniu tytułu egzekucyjnego, to jest przedawnienia roszczenia stwierdzonego tym tytułem, mającego niejako odrębny byt od chwili wydania orzeczenia będącego tytułem.

W odniesieniu do powyższego należy wskazać, że bezsporny w przedmiotowej sprawie był fakt wydania m. in. wobec powódki tytułu wykonawczego w sprawie IX Ng 1800/99, żadna ze stron nie kwestionowała też jego treści. Powódka wskazywała, iż zobowiązanie to wygasło z uwagi na przedawnienie powołując się na treść art. 125 § 1 k.c..

W odniesieniu do zwalczanego w sprawie tytułu, należy stwierdzić, że jest nim orzeczenie sądu (nakaz zapłaty), zatem stwierdzone nim roszczenie przedawnia się z upływem lat dziesięciu, który to termin rozpoczął swój bieg dziesięcioletni termin przedawnienia rozpoczyna swój bieg z dniem, w którym nakaz zapłaty się uprawomocnił. W przedmiotowej sprawie z uwagi na brak akt IX Ng 1800/99 (akta te zostały zlikwidowane) i brak dowodu doręczenia pozwanej odpisu nakazu zapłaty Sąd przyjął od dnia wydania nakazu (16 lipca 1999 roku) termin 7 dni na jego doręczenie plus 14 na ewentualne złożenie zarzutów, łącznie 21 dni. Zatem nakaz zapłaty mógł uprawomocnić się w dniu 7 sierpnia 1999 roku.

Należy dalej zauważyć, że stosownie do treści przepisu art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Istotą przerwania biegu przedawnienia zgodnie z przepisami art. 124 k.c. jest to, że termin przedawnienia przestaje upływać z chwilą zaistnienia okoliczności powodującej przerwę i nie biegnie przez cały czas jej trwania, zaś po przerwie biegnie na nowo. Dłużnik po przerwaniu biegu terminu przedawnienia znajduje się w takim położeniu prawnym, jakie istniało, gdy roszczenie stało się wymagalne.

W doktrynie i orzecznictwie Sądu Najwyższego, powszechnie przyjmuje się, że czynnością procesową powodującą przerwanie biegu terminu przedawnienia jest złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności sądowemu lub pozasądowemu tytułowi egzekucyjnemu (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 grudnia 2004 r. w sprawie II CK 276/04; Lex nr 284135; z dnia 16 stycznia 2004 r. w sprawie III CZP 101/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 58), a także złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji.

Na podstawie analizy materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie należy zauważyć, że takie przerwy miały miejsce w odniesieniu do roszczenia wynikającego ze zwalczanego przez powódkę tytułu. Z dokumentów załączonych do pozwu i odpowiedzi na pozew oraz znajdujących się w aktach spraw I Co 1626/16 Sądu Rejonowego w Bydgoszczy oraz aktach egzekucyjnych Km 591/2000 oraz Km 263/17 wynika, że wierzyciel pierwotny (...)Sp. z o.o., co najmniej w dniu 5 grudnia 2000 roku złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego (brak koperty w aktach komorniczych uniemożliwia precyzyjne ustalenie daty), które zakończone zostało postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2008 roku o umorzeniu z powodu bezskuteczności egzekucji. Następnie, pozwany w dniu 16 marca 2016

roku złożył wniosek o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 16 lipca 1999 roku na swoją rzecz jako następcy prawnego, uwzględniony przez sąd postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2016 roku. Z kolei, w dniu 1 marca 2017 roku pozwany jako wierzyciel złożył wniosek o wszczęcie egzekucji.

Podjęte przez wierzyciela czynności każdorazowo doprowadzały do przerwania biegu przedawnienia (w odniesieniu do tej części roszczenia, która nie była jeszcze przedawniona w chwili dokonywania czynności). Nie uległo zatem z pewnością przedawnieniu stwierdzone tytułem wykonawczym roszczenie w zakresie zasądzonej w nim należności głównej.

Należy w tym miejscu zauważyć, że powódka żądała pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w całości, wskazując jako podstawę powództwa fakt przedawnienia. Sąd zobowiązany był zatem rozstrzygnąć w ramach takiej podstawy, zarówno czy przedawniły się jakiegokolwiek roszczenia wynikające z tytułu (zarówno w zakresie wskazanej w nakazie należności głównej, jak też zasądzonych od niej należności ubocznych – odsetek).

Zgodnie bowiem z przepisem art. 125 § 1 zdanie drugie k.c. jeżeli stwierdzone w ten sposób (orzeczeniem sądu) roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu. Ostatni z powołanych przepisów ustanawia odrębny (w porównaniu z ogólnym dziesięcioletnim), trzyletni termin przedawnienia dla roszczeń stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem w zakresie roszczeń obejmujących świadczenia okresowe należne w przyszłości. Termin ten ma więc zastosowanie tylko do roszczeń o przyszłe świadczenia okresowe, nie zaś do roszczeń o świadczenia okresowe, wymagalne w toku postępowania rozpoznawczego. Zatem 10-letni okres przedawnienia obejmuje tylko odsetki wymagalne do dnia uprawomocnienia się wyroku. Roszczenie o zapłatę odsetek wymagalnych po uprawomocnieniu się wyroku ulegają zaś przedawnieniu na zasadach ogólnych dla świadczeń okresowych, czyli w okresie 3 lat (wyr. SN z 20.5.2015 r., I CNP 28/14, Legalis).

Analiza nadesłanych przez komornika sądowego akt egzekucyjnych Km 591/2000 oraz akt Km 263/17, a także I Co 1626/16 nadesłanych przez Sąd Rejonowy Bydgoszczy wskazuje, że wbrew twierdzeniom powódki klauzula wykonalności została nadana na przedmiotowy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w dniu 26 maja 2000 roku (tytuł wykonawczy – akta Km 591/00). Na tej podstawie pierwotny wierzyciel złożył wniosek egzekucyjny ostatecznie do Komornika Sądowego Andrzeja Roguszki. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt Km 591/00. Komornik sądowy postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2008 roku umorzył postępowanie egzekucyjne, z uwagi na bezskuteczność egzekucji. Przyjmując jednak tygodniowy termin zaskarżenia postanowienia (skarga na czynności komornika) przyjęć należało, że postanowienie uprawomocniło się 19 września 2008 roku (przesyłkę dla wierzyciela awizowano powtórnie dnia 3 września 2008 roku).

W tej sytuacji przyjęć należało, że postępowanie egzekucyjne na podstawie powołanego tytułu wykonawczego toczyło się od 2000 roku do 2008 roku. Prowadzenie tego postępowania przerwało zatem 3-letni bieg przedawnienia odsetek. (art. 123 § 1 k.c.), który od tego momentu zaczął biec od nowa.

Następnie, bieg przedawnienia został przerwany dopiero w dniu 16 marca 2016 roku, kiedy nowy wierzyciel złożył wniosek o nadanie klauzuli wykonalności z przejściem uprawnień. Postanowienie z dnia 30 sierpnia 2016 roku o nadaniu klauzuli wykonalności uprawomocniło się z dniem 13 września 2016 roku.

Kolejne postępowanie egzekucyjne wszczęto na podstawie w/w tytułu wykonawczego zostało wszczęte w dniu 1 marca 2017 roku (koperta k.2 akt Km 263/17).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż pierwotny wierzyciel – uzyskał w dniu 16 lipca 1999 roku nakaz zapłaty przeciwko T. W.. Brak jest możliwości ustalenia, kiedy przedmiotowy nakaz zapłaty mógł się uprawomocnić 7 sierpnia 1999 roku. od którego należy liczyć 10 – letni termin przedawnienia dla świadczenia głównego oraz odsetek zasądzonych do dnia uprawomocnienia nakazu. Natomiast dla odsetek

należnych w przyszłości, wymagalnych po dniu uprawomocnienia nakazu zapłaty, jako roszczeń okresowych, termin przedawnienia nadal wynosi trzy lata od dnia wymagalności.

Podjęte przez wierzyciela czynności każdorazowo doprowadzały do przerwania biegu przedawniania (w odniesieniu do tej części roszczenia, która nie była jeszcze przedawniona w chwili dokonywania czynności). Nie uległo zatem z pewnością przedawnieniu stwierdzone tytułem wykonawczym roszczenie w zakresie zasądzonej w nim należności głównej.

Mając powyższe na uwadze Sąd stwierdził, iż odsetki przedawniły się za okres do 15 marca 2013 roku (trzy lata od podjęcia czynności powodującej przerwę biegu terminu – złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz nowego wierzyciela).

Pozwany uznał powództwo w części co do odsetek od 17 lipca 1999 roku do 5 lutego 2014 roku.

W myśl art. 213 § 2 k.p.c., Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że jest ono sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Ocena, czy zachodzi jedna z wymienionych przesłanek niedopuszczalności uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 21 stycznia 1999 roku, sygn. akt I ACa 890/98, OSA 1999 r., nr 11-12, poz. 52).

Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności pozwanego, który nie tylko uznaje samo żądanie powoda, ale i to, że uzasadniają je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne i godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 28 października 1976 r., sygn. akt II CRN 232/76, OSNCP 1977 r., nr 5-6, poz. 101, oraz z 14 września 1983 r., sygn. akt III CRN 188/83, OSNCP 1984 r., nr 4, poz. 60).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie zachodziły jakiegokolwiek przesłanki uzasadniające kwestionowanie uznania powództwa przez pozwanego. Okoliczności sprawy w zakresie niezbędnym do oceny uznania, były bezsporne. W świetle powyższego Sąd uznał, iż oświadczenie pozwanego o uznaniu powództwa było skuteczne oraz nie budziło żadnych wątpliwości.

Przechodząc dalej zastanowić się należało, w związku z faktem że powódka wniosła o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w całości, jakie znaczenie miał fakt wyegzekwowania w poprzednim prowadzonym postępowaniu egzekucyjnym sumy 3.212 zł 90 gr i na którą dłużną należność środki te zostały przekazane. Czy obecnie pozwany nie prowadzi egzekucji co do należności głównej i kosztów procesu, które to zostały już zaspokojone. Jak wynika z analizy szacunkowych danych znajdujących się w aktach Km 591/2000 niewątpliwie w toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego uzyskane środki zostały przekazane ówczesnemu wierzycielowi zgodnie z jego wnioskiem w pierwszej kolejności na koszty postępowań, następnie częściowo na odsetki. Z pewnością nie zostały wyegzekwowane żadne sumy z tytułu należności głównej wobec tego nie można uznać, że zobowiązanie zostało spełnione w tej części. Świadczy również o tym fakt, że gdyby policzyć wysokość należnych odsetek ustawowych od należności głównej od dnia wskazanego w tytule tj. 2 września 1998 roku do dnia 21 sierpnia 2008 roku tj. dnia umorzenia postępowania egzekucyjnego kwota zobowiązania z tytułu samych odsetek wynosiłaby 4 012,07 zł. I tak

Kwota zaległości	
Rodzaj zobowiązania	

Pierwszy dzień zwłoki (rrrr-mm-dd)	--
Data uregulowania zobowiązania (rrrr-mm-dd)	--

Początek formularza

Dół formularza

Wysokość odsetek 4012,07 zł.				
Data początkowa	Oprocentowanie	Liczba dni	Odsetki cząstkowe	Podstawa Prawna
1998-09-02	33 %	152	318,89	Dz. U. 1998, Nr 45, poz. 270
1999-02-01	24 %	103	157,16	Dz. U. 1999, Nr 7, poz. 52
1999-05-15	21 %	536	715,59	Dz. U. 1999, Nr 43, poz. 429
2000-11-01	30 %	409	780,06	Dz. U. 2000, Nr 90, poz. 996
2001-12-15	20 %	222	282,27	Dz. U. 2001, Nr 143, poz. 1612
2002-07-25	16 %	191	194,28	Dz. U. 2002, Nr 117, poz. 1009
2003-02-01	13 %	236	195,05	Dz. U. 2003, Nr 14, poz. 137
2003-09-25	12,25 %	473	368,37	Dz. U. 2003, Nr 166, poz. 1613

2005-01-10	13,5 %	278	238,59	Dz. U. 2005, Nr 3, poz. 16
2005-10-15	11,5 %	1042	761,81	Dz. U. 2005, Nr 201, poz. 1662
Łączna liczba dni 3642				
Całe zobowiązanie 6 332,53 zł.				

Niewątpliwie jednak została zaspokojona w toku omawianego postępowania egzekucyjna należność, której obecnie domaga się również nowy wierzyciel w postaci kosztów procesu zasądzonych w nakazie zapłaty wydanym w 1999 roku, albowiem jak wynika z pisma Komornika 6 marca 2003 roku należność z tego tytułu wynosiła już 136 zł 45 gr (przy pierwotnej sumie 549,50 zł), zaś w zajęciu z dnia 27 stycznia 2005 roku Komornik nie wykazuje już należności z tytułu kosztów procesu, a jedynie należność główną, odsetki i opłatę egzekucyjną. Zwłaszcza, że pomiędzy 2003 rokiem, a 2005 rokiem dłużnik dokonał wpłat na sumę 2,669 zł 28 gr.

Niezależnie od tego wskazać należy, odnosząc się do stanowiska powódki, jakoby należność została w całości zaspokojona na rzecz poprzedniego wierzyciela, iż okoliczność ta nie została w jakikolwiek sposób udowodniona przez powódkę, a pozwany jej twierdzeniom kategorycznie zaprzeczył.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uwzględnił powództwo w części i pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty z dnia 16 lipca 1999 roku przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w sprawie IX Ng 1800/09 w części, tj. w zakresie odsetek ustawowych od 17 lipca 1999 roku do 5 lutego 2014 roku oraz w zakresie kwoty 549 zł 50 gr co do kosztów procesu, o których orzeczono w nakazanie zapłaty (pkt. I wyroku). W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił (pkt. II wyroku).

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o art.100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając między stronami. Powódka poniosła koszty w wysokości 202 zł opłata sądowa od pozwu. Pozwany poniósł zaś koszty w kwocie 180 dojazdu z miejsca swojego zamieszkania i z powrotem do siedziby sądu. Suma kosztów w sprawie wyniosła 382 zł. Żądanie powódki zostało uwzględnione w 13,66%, co oznacza, że wygrała ona sprawę w tej części przy wartości przedmiotu sprawy 4.022 zł 43 gr uwzględniono jej żądanie w zakresie kwoty 549 zł 50 gr. Powódka winna ponieść koszty w wysokości 329 zł 82 gr (13,66 % z 382 zł), a poniosła w kwocie 202 zł. Stąd zasądzono od powódki na rzecz pozwanego kwotę 127 zł 82 gr jako różnicę między faktycznie poniesionymi przez nią kosztami procesu, a kosztami, które winna ponieść (329 zł 82 – 202 zł).

/-/SSR Justyna Smolińska